TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Người về cùng tháng Tư

ISSN: 2734-9195 08:05 26/04/2026

Tôi chợt hiểu rằng trong dòng đời vô thường, điều đáng quý không phải là giữ được mọi thứ mãi mãi, mà là trân trọng những khoảnh khắc đã từng có mặt.

Người ta thường nói tháng Tư là mùa của hoài niệm. Khi tháng Tư đến, những ký ức tưởng đã ngủ yên bỗng khẽ lay động. Cái nắng chưa thật gắt, cái gió chưa thật nóng, tất cả dường như vẫn còn lưng chừng giữa một mùa đã qua và một mùa sắp tới. Khoảnh khắc giao mùa luôn mang trong nó một nỗi xao xác rất riêng: vừa như bắt đầu, vừa như chia tay.

Tháng Tư đi qua, mùa hè lại tới. Hoa phượng rồi sẽ nở đỏ, những con đường sẽ lại rơi đầy cánh hoa chia ly. Người ta lớn lên qua từng mùa như thế, và mỗi lần nhìn lại, chợt nhận ra có những điều đã lặng lẽ rời xa mà không một lời từ biệt. Vậy mà lạ thay, ta vẫn luôn chờ mong những ngày giao mùa ấy quay trở lại, như chờ một cánh cửa ký ức mở ra thêm lần nữa.

Tôi có một người bạn thân – một người bạn của "*ngày cũ*". Nói là cũ không phải vì tình bạn phai nhạt, mà vì đã rất lâu rồi chúng tôi không còn gặp lại. Năm ấy, mùa hạ đến cùng lễ tốt nghiệp. Những tấm ảnh kỷ yếu khép lại một quãng đời, cũng mở ra hai lối đi về hai phương trời khác nhau. Chúng tôi rời nhau trong niềm tin rất trẻ rằng cuộc đời còn dài, rồi sẽ có ngày gặp lại.

Tôi vẫn thường trở về trường vào những ngày gió nhiều, khi những chùm *"hoa gió"* rơi xoay tít trên khoảng sân quen. Chính nó là người đã chỉ cho tôi biết loài hoa đặc biệt ấy. Hoa không có sắc màu rực rỡ, cũng chẳng mang vẻ đẹp kiêu sa như phượng đỏ hay bằng lăng tím. Mỗi cánh hoa giống như một chiếc chong chóng nhỏ mọc trên thân cây cao, khi gió đến thì xoay tròn, rồi chậm rãi đáp xuống mặt đất.

Có lần, trên con đường quen thuộc đến trường, tôi chở nó phía sau chiếc xe đạp cũ. Cả hai mải mê nhìn những cánh hoa gió bay trong nắng mà không để ý đoạn đường lầy sau cơn mưa. Chiếc xe chao nghiêng, cả hai ngã nhào xuống vũng bùn. Nhìn nhau lấm lem, cả hai bật cười đến chảy nước mắt. Tuổi trẻ đôi khi đơn giản như vậy: chỉ cần có một người cùng cười, mọi vấp ngã đều trở nên

nhẹ tênh.

Chúng tôi đã cùng nhau đi qua những năm tháng nhiều xao động: những rung động đầu đời, những thất vọng đầu tiên, những lần tưởng như không thể bước tiếp. Những khi ấy, chúng tôi chỉ cần ngồi cạnh nhau dưới tán cây, lặng im nghe gió thổi qua những chùm hoa xoay tít. Không ai nói điều gì lớn lao, chỉ biết rằng có một người đang hiểu mình.

Ảnh minh hoạ

Rồi **tháng Tư** năm ấy đến, cũng lặng lẽ như bao lần khác, nhưng lại mang theo một cuộc chia xa không báo trước. Những ngày đầu, chúng tôi vẫn nhắn tin hỏi thăm, vẫn kể cho nhau nghe những điều vụn vặt của cuộc sống mới. Nhưng thời gian giống như dòng nước chảy qua kẽ tay, càng giữ lại càng trôi đi nhanh hơn.

Mỗi đứa một nhịp sống, một nỗi lo riêng. Có những ngày muốn gọi điện, nhưng rồi lại nghĩ để hôm khác. Những hôm định nhắn tin, lại chần chừ vì sợ làm phiền người kia. Cho đến một ngày, tôi bấm gọi vào số điện thoại quen thuộc, đầu dây bên kia chỉ còn giọng tổng đài lạnh lẽo báo thuê bao không còn sử dụng.

Một khoảng lặng rất dài đi qua. Sau đó, tôi cũng đổi số vì những thay đổi của cuộc sống. Nhưng trong sâu thẳm, tôi vẫn luôn tin rằng ở một thời điểm nào đó, rất có thể nó cũng đã từng thử gọi cho tôi, và cũng nhận được âm thanh vô cảm từ tổng đài như thế. Hai đứa cứ thế lạc mất nhau giữa dòng đời rộng lớn.

Nhiều năm sau, tôi trở về trường theo lời mời họp mặt của những người bạn cũ. Trùng hợp thay, đó lại là tháng Tư – mùa của hoa gió rơi. Sân trường vẫn vậy, chỉ là mỗi người đã khác xưa. Tôi hỏi thăm về nó, nhưng mọi người nói từ ngày nó theo chồng đi vùng kinh tế mới, tin tức dần thưa. Trang mạng xã hội cũng lâu rồi không còn cập nhật.

Tôi bật cười, bởi điều ấy giống hệt tính cách của nó ngày trước: lặng lẽ, kín đáo, chọn một góc bình yên cho riêng mình. Trong khi tôi luôn ồn ào giữa đám đông, nó chỉ thân thiết với vài người, và dường như thế giới của nó khi ấy chỉ gói gọn trong tình bạn nhỏ bé của hai đứa.

Buổi gặp mặt kết thúc bằng những cái ôm vội và những lời hẹn có lẽ sẽ còn rất lâu mới thực hiện được. Tôi định quay về, nhưng bỗng nhớ đến lời hẹn năm xưa:

“Đến năm ba mươi tuổi, nếu hai đứa còn nhớ, hãy gặp lại nhau dưới hàng cây hoa gió này.”

Tôi lái xe đến nơi từng là con đường quen thuộc. Nhưng hàng cây năm ấy không còn nữa. Thay vào đó là những quán xá đông đúc, một công viên mới vừa được xây. Tôi đứng lặng một lúc lâu. Thời gian có thể làm thay đổi mọi cảnh vật, giống như cách con người thay đổi mà chính mình cũng không nhận ra.

Trong giáo lý **Phật giáo**, mọi sự đều vận hành theo vô thường. Không có điều gì đứng yên, cũng không có cuộc gặp nào là mãi mãi. Những hàng cây có thể mất đi, những con đường có thể đổi khác, nhưng những nhân duyên từng hình thành vẫn còn lưu dấu trong tâm thức.

Có những người đi ngang đời ta rất nhanh, nhưng lại để lại dấu ấn rất sâu. Giống như những cánh hoa gió, không rực rỡ, không ồn ào, nhưng khi đã rơi xuống, vẫn khiến người ta muốn cúi nhìn thật lâu.

Khi tôi quay lưng định rời đi, bỗng nghe phía sau có người gọi tên mình. Một âm thanh quen thuộc đến mức khiến tim tôi khựng lại. Tôi quay lại.

Khoảnh khắc ấy, tôi có cảm giác như thời gian vừa mở ra một vòng tròn rất khẽ. Bóng dáng thân quen đang bước lại gần. Trong tưởng tượng, tôi nghe như có tiếng gió thổi qua một rừng hoa gió, những cánh hoa xoay tít rồi rơi xuống, chậm rãi như chưa từng rời đi.

Phật giáo gọi đó là duyên. Duyên không phải là điều gì huyền bí, mà chỉ là sự gặp gỡ khi các điều kiện hội tụ đủ. Có những người tưởng đã rời xa, nhưng khi nhân duyên hội tụ, họ lại xuất hiện như thể chưa từng cách biệt.

Tháng Tư vẫn là tháng của chia xa, nhưng cũng là tháng của hội ngộ. Có những cuộc gặp không cần báo trước, giống như cơn gió bất chợt làm những cánh hoa rơi xuống đúng lúc ta ngẩng nhìn.

Tôi chợt hiểu rằng trong dòng đời vô thường, điều đáng quý không phải là giữ được mọi thứ mãi mãi, mà là trân trọng những khoảnh khắc đã từng có mặt. Tình bạn cũng giống như hoa gió – giản dị, mong manh, nhưng khi rơi vào ký ức, lại trở thành một vẻ đẹp rất riêng.

Và có lẽ, tháng Tư không chỉ mang theo nỗi nhớ, mà còn mang theo lời nhắc dịu dàng rằng: giữa bao đổi thay của cuộc đời, những nhân duyên chân thành sẽ luôn tìm được đường quay trở lại.

Bài viết thân tặng Thương!

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân -** Hội viên Hội VHNT tỉnh Gia Lai